

Илия — число единадесет

Първата грешка

Jeff Pippenger

2023-10-15

Бунтът на Аароновия златен телец в началото на древния Израил пророчески съответства на бунта на Еровоам в началото на десетте племена на северното царство Ефрем. Тези свещени истории са прообраз на бунта на адвентизма през 1863 година.

Разбира се, има и други свидетели за 1863 година, но Аарон и цар Йеровоам предоставят свидетели, които се полагат върху историята на 1863 година, и всички тези истории онагледяват движението на сто четиридесет и четирите хиляди, което е протестантският рог, не само през последните дни на шестото царство от библейското пророчество, но и чак до приключването на благодатното време. Тези истории разглеждат и паралелната история на Републиканския рог в шестото царство.

Обикновено е една много трудна истина за вярващите, че Църквата на адвентистите от седмия ден е Божият остатъчен народ в края на света. Това убеждение е нашата първа грешка. Няма библейско доказателство, че Лаодикийската църква представлява народа, който е издигнат като знаме по време на кризата около неделния закон. Нашата първа грешка е да приемем лъжливата предпоставка, че това е така. Знамето в края на света се състои от онези, които бяха изхвърлени от членовете на синагогата на Сатана.

И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгнаниците на Израил, и ще събере разпръснатите на Юда от четирите краища на земята. Исаия 11:12.

Именно лаодикийските адвентисти изхвърлят онези, които трябва да бъдат знамето.

Чуйте словото на Господа, вие, които треперите пред словото Му: Вашите братя, които ви намразиха, които ви изгониха заради Моето име, казваха: Нека се прослави Господ; но Той ще се яви за ваша радост, а те ще се посрамят. Исаия 66:5.

Онези, които са знамето, биват изхвърляни заради „името“ на Христос. Името, което поражда омразата, е Алфа и Омега, защото принципът на Алфа и Омега ясно определя кого Църквата на адвентистите от седмия ден представлява в библейското пророчество. Притчата за десетте девици представя адвентизма.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

Притчата се изпълни в началото на адвентизма и отново се изпълнява до най-малката буква в края.

„Често бивам насочвана към притчата за десетте девици, пет от които бяха разумни, а пет — неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката подробност,

защото има особено приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Неразумните девици, които се събуждат и осъзнават, че нямат масло, са лаодикийците.

„Състоянието на Църквата, представено от неразумните девици, е назовано също и лаодикийско състояние.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Борбата на мъдрите девици, представени също и като Филадельфийската църква, е с църква, която твърди, че е юдейска, но не е.

Ето, Аз ще направя онези от сатанинската синагога, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат; ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз те възлюбих. Откровение 3:9.

Сестра Уайт разглежда този стих в самата първа публикация след великото разочарование.

„Вие мислите, че онези, които се покланят пред нозете на светиите (Откровение 3:9), накрая ще бъдат спасени. Тук трябва да не се съглася с вас; защото Бог ми показва, че тази група са били изповядващи адвентисти, които са отпаднали и „отново разпъват за себе си Божия Син и Го излагат на явно поругание“. И в „часа на изкушението“, който още предстои, за да се изяви истинският характер на всеки, те ще узнаят, че са изгубени завинаги; и, съкрушени от душевна мъка, ще се поклонят пред нозете на светиите.“ Word to the Little Flock, 12.

В пета глава на Исая за пръв път се споменава песента за лозето, която Христос по-късно използва.

Сега ще възпея на моя възлюбен песен за моя възлюбен относно лозето му. Моят възлюбен имаше лозе на много плодоносен хълм; и той го ограда, и изчисти камъните му, и го насади с най-отбрана лоза, и построи кула сред него, а също и лин направи в него; и очакваше то да роди грозде, но то роди диво грозде. А сега, о жители на Йерусалим и мъже на Юда, отсъдете, моля ви, между мене и моето лозе. Какво повече можеше да се направи за моето лозе, което да не съм направил в него? Защо тогава, когато очаквах да роди грозде, то роди диво грозде? Исая 5:1–4.

Притчата, било в Стария Завет, било в Новия, показва Божията църква като отхвърлена от Бога поради отказа ѝ да принесе плодовете, за чието произвеждане бе въздигната. В Исая 5, в заключението на притчата, се посочва наказанието на лозето, като същевременно се дава обещание да се издигне знаме за народите. Ясно е, че лозето не е знамето.

Затова гневът на Господа се разпали против Неговия народ, и Той простря ръката Си против тях, и ги порази; и хълмовете се разтрепериха, и трупове им бяха разкъсани сред улиците. При всичко това гневът Му не се отвърна, но ръката Му е още простряна. И Той ще издигне знаме за народите отдалеч и ще им подсвирне от края на земята; и ето, те ще дойдат бързо, стремително. Исая 5:25, 26.

Когато по-късно Исус изпя песента като притча, Неговото заключение беше също тъй категорично.

Чуйте друга притча: Имаше един стопанин, който насади лозе, огради го отвсякъде, изкопа в него лин, построи кула, отдаде го на лозари и замина в далечна страна. А когато наближи времето за плода, изпрати слугите си при лозарите, за да получат плодовете му. Но лозарите хванаха слугите му, един набиха, друг убиха, а трети убиха с камъни. Пак изпрати други слуги, повече от първите; и с тях постъпиха така също. А най-после изпрати при тях сина си, като каза: Ще почетат сина ми. Но лозарите, като видяха сина, рекоха помежду си: Това е наследникът; елате да го убием и да завладеем наследството му. И хванаха го, изхвърлиха го вън от лозето и го убиха. И тъй, когато дойде господарят на лозето, какво ще стори на тия лозари? Казват Му: Зле ще погуби тия зли човеци и ще отдаде лозето на други лозари, които ще му дават плодовете навреме. Исус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам, че Божието царство ще бъде отнето от вас и дадено на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се строши; а върху когото падне той, ще го стрие на прах. И когато главните свещеници и фарисеите чуха притчите Му, разбраха, че за тях говори. Матей 21:33–45.

Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден не е знамето, което е издигнато. Лозето в последните дни, което е било предобразено от древния Израил, е Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, но ще има народ, който ще принесе плод, който се квалифицира като първите плодове — каквито са сто четиридесет и четирите хиляди.

Това са онези, които не са се осквернили с жени; защото са девственици. Това са онези, които следват Агнето, където и да отива. Те бяха изкупени измежду човеците като първи плодове за Бога и за Агнето. Откровение 14:4.

Като знаме те ще бъдат употребени от Стопанина, за да приберат последната жетва. Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден е лозето, което отхвърли крайъгълния камък на седемте времена на Моисей. От този момент нататък последва постепенно пропадање в все по-голям и по-голям мрак. Знамето ще бъде „корен Иесеев“. Коренът Иесеев, или Давид, представлява самата последна истина, която Исус представи на заяждащите се юдеи в историята Си. Това е символ на принципа на Алфа и Омега, който неверните лозари както на древния, така и на съвременния Израил отказват да разберат.

И в онзи ден ще има корен Иесеев, който ще стои за знаме на народите; към него ще се обръщат езичниците; и покоят му ще бъде славен. Исаия 11:10.

Сестра Уайт и Джеймс Уайт ясно посочват, че до 1856 г. движението е станало Лаодикия; следователно кога тя посочва, че то някога е приело вестта към лаодикийците? Никога. Първата ни грешка е, че приемаме твърдението, че Църквата на адвентистите от седмия ден е била победоносна църква в хода на своята история. Истината е тъкмо обратната. Ако приемем тази първа погрешна предпоставка, очите ни се затварят за пророческите факти, които учат друго. Например сестра Уайт многократно посочва, че историята на древния

буквален Израил онаглеждава опита и историята на съвременния духовен Израил. Често, когато посочва древния Израил като пример за съвременния Израил, тя едновременно с това цитира и класическото изявление на апостол Павел за същия факт.

А всичко това им се случи за примери; и е написано за наше наставление, върху които са дошли последните времена на света. 1 Коринтяни 10:11.

Апостол Павел в единадесети стих обобщава предходните десет стиха.

Освен това, братя, не желая да бъдете в неведение, че всичките наши бащи бяха под облака и всички преминаха през морето; и всички в облака и в морето се кръстиха в Моисея; и всички ядоха една и съща духовна храна; и всички пиха едно и също духовно питие; защото пиеха от онази духовна Канара, която ги следваше; а Канарата беше Христос. Но към мнозина от тях Бог не благоволи; защото бяха повалени в пустинята. А тези неща станаха примери за нас, за да не пожелаваме зли неща, както и те пожелаха. Нито бивайте идолопоклонници, както някои от тях; както е писано: „Людете седнаха да ядат и да пият, и станаха да играят.“ Нито да блудстваме, както някои от тях блудстваха, и в един ден паднаха двадесет и три хиляди. Нито да изпитваме Христос, както и някои от тях Го изпитваха и бяха погубени от змиите. Нито роптайте, както и някои от тях роптаеха и бяха погубени от погубителя. 1 Коринтяни 10:1–10.

Павел и сестра Уайт не използват древния Израил като пример за победоносен и праведен народ. Тъкмо обратното. Павел обобщава тези първи десет стиха в единадесетия стих, а след това в следващия стих излага поуката, която историята на древния Израил трябва да предаде на онези, които ще видят.

Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне. 1 Коринтяни 10:12.

Древният Израил дава пример за народ, който бе призван от Бога, воден от Бога, изпълни пророчествата на Бога и се бунтуваше против Бога на всяка крачка, а накрая разпна Твореца на небето и земята! Адвентистите нямат никакъв проблем да признаят тези факти за древния Израил, но рядко допускат предназначеният предупреждение да пробие тяхната лаодикийска слепота. Те могат да цитират пасажите, в които сестра Уайт определя църквата като зеницата на Божието око, и тя е такава, но Божията любов към Неговия народ не покрива с наметало действителното му състояние. Онези, които Той обича, Той избличава и наказва. Колкото и Божията църква да е зеницата на Божието око, Исус съвсем ясно обобщил Своята връзка с тази зеница — Своята зеница.

О, Йерусалиме, Йерусалиме, който избиваш пророците и с камъни убиваш онези, които са изпратени при тебе; колко пъти съм искал да събера чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилете си, но не поискахте! Ето, вашият дом ви се оставя пуст; и истина ви казвам: няма да Ме видите, докато не дойде времето, когато ще кажете: Благословен, Който иде в името Господне. Лука 13:34, 35.

Следва да се зададат въпросите: „Дали Исус действително представя края чрез началото? Дали древният Израил наистина е образ на съвременния Израил?“ Проблемът на древния

Израил през цялата му история беше, че те вярваха, че произходът им доказва, че са Божият народ и следователно не могат да бъдат нищо друго освен Божият народ. Ето защо в дните на Еремия те изповядваха, че са храмът Господен.

Словото, което дойде към Еремия от Господа и каза: Застани при портата на дома Господен и прогласи там това слово, и кажи: Чуйте словото Господне, всички вие от Юда, които влизате през тези порти, за да се поклоните на Господа. Така казва Господ на Силите, Бог Израилев: Поправете пътищата си и делата си, и аз ще ви направя да обитавате на това място. Не се уповавайте на лъжливи думи, като казвате: Храмът Господен, храмът Господен, храмът Господен са тия. Еремия 7:1–4.

Точно същата заблуда беше подчертана и от Йоан Кръстител.

И се кръщаваха от него в Йордан, като изповядваха греховете си. А когато видях, че мнозина от фарисеите и садукееите идват на кръщението му, каза им: Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Затова принасяйте плодове, достойни за покаяние; и не мислете да казвате в себе си: Имаме Авраам за наш отец; защото ви казвам, че Бог може от тия камъни да въздигне чеда на Авраам. И сега вече брадвата лежи при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и хвърля в огъня. Матей 3:6–10.

Същото това заблудено разбиране в адвентизма, което е символизирано с израза „Храм Господен сме ние“ и с представата, че сме духовното „потомство“ на Авраам, е главното проявление на слепотата на Лаодикия.

„Бог изпраща вестители, за да кажат на Своя народ какви трябва да бъдат и какво трябва да вършат, за да се покоряват на Неговите закони на правдата, които, ако човек ги изпълнява, ще живее и чрез тях. Те трябва да обичат Бога превъзходно, като нямат други богове пред Него; и трябва да обичат ближния си както себе си, като постъпват с него така, както биха желали той да постъпва с тях.

„Нито една йота от святия Божи закон не бива да се третира лекомислено или неуважително. Онези, които престъпват едно „Тъй казва Господ“, стоят под знамето на княза на тъмнината, в бунт против своя Създател и своя Изкупител. Те си присвояват обещанията, дадени на послушните, казвайки: Храм Господен, храм Господен сме ние, докато безчестят Бога, като представят погрешно Неговия характер, като вършат тъкмо онова, което Той им е казал да не вършат. Те издигат мярка, която Бог не е дал. Техният пример е заблуждаващ, тяхното влияние — покваряващо. Те не са светлини в света, защото не следват принципите на правдата.“

„Хората не могат да проявят по-голямо вероломство към Бога, отколкото като пренебрегват светлината, която Той им изпраща. Онези, които правят това, заблуждават невежите, защото поставят лъжливи пътни знаци. Те непрестанно изопачават чистите принципи...“

„С думите на Свещеното Писание ни е ясно казано защо запустението дойде върху юдейския народ. Те имаха голяма светлина, богати благословения и чудно

благоденствие. Но се оказаха неверни на повереното им. Те не се грижеха вярно за Господното лозе, нито Му принасяха плодовете му. Постъпваха така, сякаш няма Бог, и затова бедствието ги постигна.“ Manuscript Releases, том 14, 343–345.

Израил вярваше, че понеже е бил избран от Бога в началото на своята история, той винаги ще бъде Неговият избран народ. Още по-лошо, те също вярваха, че понеже са Неговият избран народ, Той ще ги почита, въпреки факта, че те отказваха да почитат Него. В пророчески смисъл те бяха Неговият избран народ, докато не бяха разведени, но никога не бяха народът, който Бог бе желал да бъдат. Правдата на избрания народ не се определя от това кои биха могли да мислят, че са. Древният Израил е първостепенният пример за Църквата на адвентистите от седмия ден, но когато се приеме лъжливата предпоставка, че те представляват сто четиридесет и четирите хиляди в края на света, се проявява слепотата на Лаодикия, както и на древния Израил. Адвентизмът вярва и учи, че те са Божият остатъчен народ в края на света, въпреки ясните доказателства за обратното.

Колкото повече се приближаваме към края на изпитателното време, толкова по-сериозна и пряма трябва да става вестта към лаодикийския народ. Ако тази лъжлива предпоставка не бъде отстранена, за да отстъпи място на истината, тогава примерите на Аарон, Йеровоам и 1863 г. се скриват под покривалото на традицията и обичая. Твърде близо сме до края на изпитателното време, за да продължаваме още да се крием под това покривало.

И ето осъждането: светлината дойде в света, но хората възлюбиха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли. Защото всеки, който върши зло, мрази светлината и не идва към светлината, за да не бъдат изобличени делата му. Йоан 3:19, 20.

Историята на отстъпленията в Адвентизма е проследена в Божието пророческо Слово. Това е пророческа реалност. Първото доказателство за това е древният Израил. Древният Израил представлява история на продължаващо и нарастващо отстъпление, и въпреки това Библията и Духът на пророчеството учат, че древният Израил е прообраз на съвременния Израил. Колкото и тъжно да е това, никога не е било по-важно да се разбира тази истина, отколкото в настоящото време. Това, което се разпечатва чрез Откровението на Исус Христос, е фактът, че историята на Адвентизма като протестантския рог върви успоредно с историята на републиканския рог. И двата рога служат като втори свидетел един за друг, и отказът правилно да бъде видян единият от свидетелите едновременно възпрепятства разпознаването и на другия свидетел.

Линиите на Аарон, Еровоам и 1863 година определят началото на съвременния духовен Израил и, като правят това, те също така определят началото на републиканския рог. Вестта на третия ангел е предупреждение против приемането на белега на звяра. Именно Съединените щати са тези, които първо приемат неделен закон, а след това принуждават целия свят да направи същото.

„Чуждите народи ще последват примера на Съединените щати. Макар че тя повежда, все пак същата криза ще дойде върху нашия народ във всички части на света.“

Пророческите истини, свързани с кризата около неделния закон, не могат да бъдат отделени от делото на Съединените щати. Земният звяр от Откровение тринадесета глава е шестото царство на библейското пророчество, което царува седемдесет пророчески години според Исая двадесет и трета глава. Земният звяр е онзи, който има два рога. Истините, свързани с взаимоотношението между тези два рога, сега се разпечатват, но само за онези, които избират да разберат, че Исус извършва разпечатването на Откровението на Исус Христос, като използва началото на едно нещо, за да илюстрира края на едно нещо.

Съединените щати започнаха като шестото царство на библейското пророчество през 1798 г., и през следващите шестдесет и пет години двата рога, които щяха да преминат през историята заедно, бяха поставени в обстановка, която можеше да бъде разпозната, но само от онези, които са готови да видят. Шестдесет и петте години, изложени в седма глава на Исая, започнаха през 742 г. пр. Хр. и завършиха през 677 г. пр. Хр. От 1798 до 1863 г. тези години се повториха. Тези шестдесет и пет години определят процес на криза и в двата рога.

До 1863 година началният период на пророческите „дни на един цар“ от Исая двадесет и трета глава бе завършил и по този начин установи пророческите ориентири на заключителния период на „дните на един цар“. Краят на символичните седемдесет години в Исая двадесет и трета глава е онагледен чрез първите шестдесет и пет години. Периодът от 1863 година до времето на края през 1989 година е периодът на Лаодикийската адвентна църква, който започна от Милеритското движение и завършва с движението на сто четиридесет и четирите хиляди. За да разберем периода в края, трябва да разберем периода в началото. Адвентизмът не може да направи това, защото неговото начало е белязано от отхвърлянето на клетвата на Моисей, която определя именно онези шестдесет и пет години, представляващи началото и края на адвентизма и на Съединените щати.

Поради тази причина — а това е причина от върховна важност — настоящата статия се стреми да установи един пророчески факт, който сега бива разпечатван от Лъва от Юдовото племе. Този факт е, че ако не желаете да признаете, че Църквата на адвентистите от седмия ден винаги е била в Лаодикийското състояние, тогава по необходимата логика не сте в състояние правилно да разграничите историята на адвентизма, а без правилно разграничаване на историята на адвентизма сте неспособни правилно да определите рога на републиканизма.

Защото, ако, след като са избегнали оскверненията на света чрез познаването на Господа и Спасителя Иисуса Христа, те отново се заплитат в тях и биват надвити, то последното им състояние е по-лошо от първото. Защото за тях би било по-добре да не бяха познали пътя на правдата, отколкото, след като са го познали, да се отвърнат от предадената им свята заповед. Но с тях се е случило според истинската притча: „Кучето се връща на бълвотината си“; и: „Окъпаната свиня — да се валя в калта.“ 2 Петрово 2:20–22.